

Arrest

nr. 201 167 van 15 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, geboren te Conakry op [...]1987.

Op 13 januari 2017 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 23 januari 2017 werd verzoekster gehoord door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde), aangaande de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III - verordening).

Op 15 februari 2017 richtte de gemachtigde een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten, dewelke niet binnen de gestelde termijn reageerden. Derhalve lichtte de gemachtigde op 10 mei 2017 de Italiaanse instanties in van het stilzwijgend akkoord ("tacit agreement").

Op 12 mei 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw[^], die verklaart te heten[^]:

naam: D.

voornaam : K. geboortedatum: [...]1987 geboorteplaats: Conakry nationaliteit: Guinee

Alias: D., K., [...]1987

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Guinee van Peul afkomst verklaart te zijn, werd op 05.01.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 13.01.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 05.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 23.01.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze in juni of juli 2016 vertrokken te zijn vanuit Guinee en stelde ze eerst per vliegtuig naar Mali te zijn gereisd waar ze 30 dagen in een voor haar onbekende stad verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar Libië waar ze vier maanden in een voor haar onbekende stad verbleef alvorens per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 05.10.2016 geregistreerd werd in Italië omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en verklaarde in Italië 3 maanden te Agrigento (IT) te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België waar ze op 04.01.2017 arriveerde en op 05.01.2017 asiel vroeg.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat België haar werd aangeraden door andere vluchtelingen in Italië. Betreffende een overdracht naar Italië maakte betrokkene geen melding van specifieke bezwaren of verzet.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 15.02.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 11.05.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.201 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Geneve van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de staten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Geneve en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/20 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2008, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan betrokkenen toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze besloot in België asiel te vragen omdat België haar werd aangeraden door andere vluchtelingen in Italië. We merken op dat deze specifieke verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen hieromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

We verwijzen verder naar het feit dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien ze dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

We verwijzen verder naar het feit dat uit de verklaringen van betrokken niet valt af te leiden of zij in Italië al dan niet werd opgevangen in materiële opvangvoorzieningen. Desbetreffend merken we op dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het

toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van nonnen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens haar verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn.

We benadrukken verder ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen. Er werden daarnaast door betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake is in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren weduwe wiens minderjarige kinderen te Senegal verblijven. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e[^]. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering in de zaak A.M.E v. 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland. ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland in tijde van de zaak M.S.S. (§35).

We merken desbetreffend ook op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in nabijheid

van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna..) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse autoriteiten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de zogenaamde eerstelijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde twee lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerstelijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS) waarvan uit het SHF-rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens worden bijgestaan door specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkenen aan haar lot zal overgelaten worden bij haar aankomst in Italië.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien, Bern augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport dat een actualisatie is van een rapport uit 2013 besteedt ruim aandacht aan het lot van personen die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand (...) pagina 5). Wat de situatie van Dublin-terugkeerders betreft, zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen maar volgens ons niet in die mate en op dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug in Februar 2016 105.248 Plätze, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI-"Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk(...) Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Recente informatie wijst er dus op dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerste lijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: "nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (p. 73).

Verder wensen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-

vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpcedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens haar gehoor geen melding maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakte betrokkene geen melding van specifieke bezwaren of verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We benadrukken hierbij dan ook dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy-over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

De gemachtigde heeft in zijn antwoord op de vraag zoals vermeld in de beschikking van de Raad van 24 januari 2018 om op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie erop gewezen dat volgens hem verzoekster ondergedoken is. Hij voegt het stuk van 18 juli 2017 waarbij de gemachtigde aan Italië heeft laten weten dat zij ondergedoken zou zijn.

Deze vraag wordt ter zitting aan de debatten onderworpen.

De bepalingen van artikel 29 van de Dublin III - verordening luiden als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III - verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Zoals blijkt uit het administratief dossier vroeg de gemachtigde de overname aan Italië op 15 februari 2017. Conform artikel 22, 1 van de Dublin II - verordening had Italië twee maanden de tijd om dit overnameverzoek te beantwoorden. Rekening houdend met het bepaalde in artikel 42 van de Dublin III - verordening verstreek de termijn op 16 april 2017 zodat dit als de dag van het impliciet akkoord kan worden beschouwd. De termijn voor overdracht verstreek bijgevolg, wederom rekening houdend met het bepaalde in artikel 42 van de Dublin III - verordening, op 17 oktober 2017.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoekster op 15 juni 2017 na het verlaten van het centrum te Jodoigne een adres te Schaarbeek heeft doorgegeven aan de gemachtigde. Dit is voor het verstrijken van de overdrachtstermijn van zes maanden. Er blijkt niet dat de gemachtigde een poging heeft ondernomen om verzoekster aan te treffen op het door haar doorgegeven adres. De gemachtigde heeft op 18 juli 2017 zonder verdere overwegingen de termijn verlengd tot 18 maanden, zonder dat daarbij blijkt op grond van welke individuele elementen werd besloten dat verzoekster was ondergedoken.

Verzoekster is eveneens ter zitting aanwezig. Verweerder wijst erop dat de aanwezigheid van verzoekster niet verhindert dat zij op het moment van de verlenging wel degelijk was ondergedoken. De Raad kan verweerder volgen dat een aanwezigheid ter zitting op zich niet impliceert dat verzoekster ondertussen niet zou kunnen ondergedoken geweest zijn, dermate dat de gemachtigde in de praktische onmogelijkheid kon geweest zijn verzoekster over te dragen.

Verweerder verwijst bovendien naar de “aanvullende documenten” die verzoekster ter zitting van 22 februari 2018 neerlegt waarin zij zelf uitdrukkelijk aangeeft dat ze sinds augustus 2017 bij haar partner op het adres [...] te Louvain-la-Neuve woont en: *“ze heeft haar nieuw adres niet durven geven uit angst dat haar partner problemen zou kunnen krijgen.”* Hieruit blijkt volgens verweerder dat de gemachtigde terecht uitgaat van het feit dat verzoekster is ondergedoken.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster zelf erkent nog voor het verstrijken van de overdrachtstermijn van zes maanden niet meer op het door haar opgegeven adres in Schaarbeek gewoond te hebben. Ze geeft uitdrukkelijk aan sedert augustus 2017 bij haar partner te Louvain-la-Neuve gewoond te hebben. Tot slot erkent ze bovendien dit nieuwe adres niet doorgegeven te hebben aan de gemachtigde. Met die specifieke verklaringen kan de Raad niet aannemen dat zonder meer blijkt dat de gemachtigde op onrechtmatige wijze tot een verlenging van de overdrachtstermijn is overgegaan. Hiermee erkent verzoekster immers uitdrukkelijk dat indien de gemachtigde of de politie in het kader van een woonstcontrole haar zou gezocht hebben op het door haar opgegeven adres, zij daar sedert augustus niet meer kon gevonden worden met het oog op een overdracht.

Verzoekster heeft nog belang bij haar beroep.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

“[...] Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Krachtens artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2, §2, van de Dublin III-Verordening: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekster in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

In het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (n°29217/12, 4 november 2014), heeft het Europees Hof voor de rechten van de mensen twijfels geuit voor de opvangcapaciteit van het Italiaanse asielstelsels:

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination.

L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. » (§ 104)

« [...] les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence » (§115).

In de bestreden beslissing, beslist de verwerende partij dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de Verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 – Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792). In deze zaken, haalden de verzoekers geen speciale behoeften of kwetsbaarheid aan.

De bestreden beslissing is in grote mate gebaseerd op het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>).

Uit dit AIDA verslag leidt de tegenpartij af dat de Italiaanse instanties na overdracht van de verzoekster haar asielaanvraag zullen onderzoeken en dat de verzoekster de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Er dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag heeft gedaan. De beslissing van de verwerende partij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd.

Zo wordt in dit verslag de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië die de oorzaak is van de massale instroom van migranten aangetoond. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

« On the basis of the previous Reception Decree, asylum seekers, provided they lack financial resources to ensure an adequate standard of living for their and their family members' health and subsistence, could present a reception request when they lodged their asylum claim. (...) In other words, in order to benefit from reception conditions, when filing an asylum application at the Questura, an asylum seeker also had to fill in an ad hoc declaration of destitution. The reception request was transmitted by the Questura to the Prefecture in charge of carrying out the assessment of financial resources on the basis of the criteria laid down for this assessment in the context of the granting of tourist visas. The LD 142/2015 clarifies that the reception measures apply from the moment applicants have manifested their willingness to make an application for international protection, and that access to the reception measures is not conditioned upon additional requirements. However, access to SPRAR centres is only granted to destitute applicants. Destitution is evaluated by the Prefecture on the basis of the annual social income (assegno sociale annuo). »

(AIDA verslag, december 2016, pp. 61-62)

« According to the practice recorded in 2015 and 2016, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. »

(AIDA verslag, december 2016, p. 62)

« In practice, first accommodation centres do not all offer the same reception services. Currently, as already reported in the past years, their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psycho-social assistance. Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up. Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed. »

(AIDA verslag, december 2016, p. 65)

« According to the previous Reception Decree, for the period needed until a place is found in one of the accommodation centres, the Prefecture had to grant the applicant a financial allowance.

Nevertheless, this provision has never been applied in practice. LD 142/2015 does not provide any financial allowance for asylum applicants needing accommodation and often where there are no places available in neither SPRAR nor CAS or governmental centers, the Prefecture sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities). The law does not provide a definition of “adequate standard of living and subsistence” and does not envisage specific financial support for different categories, such as people with special needs. »

(AIDA verslag, december 2016, p. 66)

Het laatst OSAR verslag van augustus 2016 bevestigt deze tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië en toont dat een terugkeer naar Italië een schending van het artikel 3 EVRM zou kunnen vormen:

« Du point de vue de l’OSAR, il existe des défaillances systémiques dans la procédure d’asile en Italie. Cet Etat ne dispose pas d’un système d’accueil cohérent, complet et durable. Les conditions d’hébergement y sont particulièrement problématiques. L’enregistrement et l’accès à une procédure d’asile ne sont pas toujours garantis. Souvent, ils résultent de mesures d’urgence à court terme. Les interfaces entre les différents acteurs fonctionnent mal : très souvent, c’est le hasard qui détermine si une personne est adressée à l’autorité compétente, respectivement prise en charge par la structure d’hébergement prévue. Ceci a pour conséquence que des personnes sans soutien peuvent se retrouver à la rue. Ce cas de figure vaut autant pour les personnes requérantes d’asile que celles déjà au bénéfice d’un statut de protection. Une grande partie des mesures de soutien qui incombent à l’Etat sont assurées par des ONG. En cela, l’Italie viole ses devoirs qui résultent des directives européennes et de ses engagements internationaux. Au vu de cette situation, l’OSAR préconise, qu’à chaque fois qu’un transfert en Italie d’une personne requérante d’asile ou d’une personne au bénéfice d’une protection est envisagé, que :

- Dans chaque cas individuel, vérifier de manière détaillée les conditions concrètes des possibilités de prise en charge en Italie.

- (...)

- En cas de risques d’absence d’hébergement ou de perspectives d’intégration, la Suisse est invitée à faire usage de la clause de souveraineté et d’examiner la demande d’asile.

Ce n’est que si une violation de l’art. 3 CEDH (interdiction de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants) peut être exclue qu’un transfert vers l’Italie peut avoir lieu sans que le principe du non-refoulement ne soit violé.

Le rapport se base sur des entretiens avec diverses autorités, des ONG et des personnes concernées, menés pendant et après un voyage de clarification par une délégation de l’OSAR au printemps 2016.

»

(OSAR, « Nouveau rapport sur les conditions d’accueil en Italie », 15 augustus 2016, <http://asile.ch/2016/08/16/osar-nouveau-rapport-conditions-daccueil-italie/> - stuk 4)

Het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 benadrukt dat dit probleem alle asielzoekers betreft, maar vooral personen die in het kader van Dublin procedure teruggestuurd werden:

« With regard to the specific case of asylum seekers under the Dublin procedure, the Italian legal framework does not foresee any particular reception system.

(...)

Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a

severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to those persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. (...) However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as selforganised settlements.

- If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see *Withdrawal of Reception Conditions*), the Prefect could deny them new access to the reception system. »

(AIDA verslag, december 2016, p. 64)

« The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*, (...), the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together." (...)

On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy. The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that "families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights." »

(AIDA verslag, december 2016, pp. 40-41)

« Generally speaking, all governmental centres, as the former CARA, are very often overcrowded. Accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have systematically been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information (...) »

(AIDA verslag, december 2016, p. 73)

Hieromtrent heeft Uw Raad al beoordeeld :

« Il ressort au contraire du rapport AIDA que les capacités maximales des centres d'accueil en Italie sont régulièrement dépassées et que ce problème récurrent de l'insuffisance des capacités des structures d'accueil affecte l'ensemble des demandeurs d'asile, en ce compris les demandeurs d'asile transférés en Italie dans le cadre des Règlements Dublin, qu'ils fassent l'objet d'une prise en charge ou d'une reprise en charge, étant précisé que la situation des demandeurs d'asile ayant introduit une première demande d'asile en Italie est généralement encore aggravée par rapport à celle des autres demandeurs d'asile. ». (RVV, 22 oktober 2015, n°155 027).

Er dient opgemerkt te worden dat het AIDA verslag van december 2016 in wezen hetzelfde is dan die van oktober 2015 waarover Uw Raad in die zaak zich uitspreekt.

Andere verslagen, zoals « UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy », benadrukken de bijzondere moeilijkheden van "Dublin asielzoekers", van wie de registratie van asielaanvraag kan uitgesteld worden door verschillende redenen :

« Despite these positive developments, there continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylum-seeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation, who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questure), where a proof of residence (domicilio) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law. »

(UNHCR, « Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy », p. 6, <http://www.unhcr.org/protection/operations/500950b29/unhcr-recommendations-important-aspects-refugeeprotection-italy.html> - stuk 5).

Het OSAR verslag « *Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin* », van oktober 2013 is daarmee in overeenstemming:

« Il continue d'y avoir un temps mort notable entre le dépôt de la demande d'asile à la Questura et son enregistrement formel (*verbalizzazione*). Il est souvent plus long dans les grandes villes et les localités où la Questura connaît un manque de personnel. A Rome, il faudrait attendre plusieurs mois la *verbalizzazione* selon divers de nos interlocuteurs et interlocutrices. Du côté des autorités, on indique une durée d'attente d'un mois au maximum. A Milan, elle est de trois mois. Les personnes de retour en Italie dans le cadre de Dublin sont également touchées par ces retards. Certes, le droit italien accorde aux requérant-e-s d'asile l'accès à un hébergement dès le moment du dépôt de la demande d'asile. Dans la pratique toutefois, il n'est attribué qu'après la *verbalizzazione*. C'est pourquoi, les requérant-e-s d'asile sont livré-e-s à eux/elles-mêmes dans l'intervalle et souvent sans abri »

(OSAR, « *Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin* », pp. 12-13, <https://www.osar.ch/assets/asylrecht/rechtsgrundlagen/131211-osar-rapport-italie.pdf> - stuk 6).

« Selon les ONG de Malpensa et de Fiumicino, les personnes de retour en application du Règlement Dublin dorment parfois plusieurs jours à l'aéroport (sans lits) jusqu'à ce qu'on puisse leur trouver un lieu d'hébergement. Dans sa récente publication sur l'Italie, le HCR écrit que ces personnes, après leur transfert, passent parfois plusieurs jours à l'aéroport jusqu'à ce qu'elles soient logées »

(OSAR, « *Italie : Conditions d'accueil. Situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin* », <https://www.osar.ch/assets/asylrecht/rechtsgrundlagen/131211-osar-rapport-italie.pdf>, pp.14-15 - stuk 6).

Het AIDA verslag geactualiseerd in december 2016 benadrukt ook dat asielzoekers speciale moeilijkheden hebben om informatie over de asielprocedure te verkrijgen:

« This provision, unlike Article 5 of the recast Reception Conditions Directive, does not explicitly foresee that information shall be provided orally.

However, in practice the distribution of these leaflets, written in 10 languages, 361 is actually quite rare at the police stations. Although it is not foreseen by law, the information is orally provided by police officers but not in a systematic way mainly due to the shortage of professional interpreters and linguistic mediators. The gaps in providing information is of concerns to NGOs as it is considered necessary that asylum seekers receive information orally, taking into consideration their habits, cultural backgrounds and level of education which may constitute obstacles in effectively understanding the contents of the leaflets. »

(AIDA verslag, december 2016, p. 85)

Ten slotte, bevestigen de NGO's de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië.

Uit het Euro News artikel « *Centres d'accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie* » van 8 april 2016, blijkt dat een aantal opvangcentra worden gecorrumpeerd door de maffia:

« (...) [l]a coopérative d'entreprises privées chargée de la gestion du CARA est accusée d'être liée à la mafia romaine et d'avoir obtenu de façon illicite, le contrat de 100 millions d'euros destiné au fonctionnement et aux services du centre. Des fonds de surcroît en partie détournés au détriment des demandeurs d'asile. (...) Les escroqueries révélées par le scandale Mafia Capitale ne seraient que le sommet de l'iceberg. Selon le juge Raffaele Cantone, chargé de la lutte anti-corruption à Rome, le phénomène gangrène toute l'Italie. "On continue de travailler sur des affaires en Campanie : par exemple, l'enquête menée à Naples à montrer que des propriétaires de centres détournaient ce qu'on appelle l'argent de poche des demandeurs d'asile, l'argent qui devait être versé chaque jour aux migrants était utilisé à des fins personnelles," souligne le directeur de l'Autorité nationale anticorruption. À Naples, nous rencontrons Clément Ekomano. Venu de Côte d'Ivoire il, y a plus d'un an, il attend toujours d'obtenir son statut de réfugié. L'été dernier, avec d'autres demandeurs d'asile, il a dénoncé les conditions dans lesquelles ils étaient hébergés. Surpeuplement, insalubrité, services inexistants, les images tournées par les résidents de la Villa Angela ont fait scandale. Leur révolte leur valut d'être jetés à la rue. Après un mois de bataille et l'aide de l'association anti-raciste Febbraio, le groupe a été relogé dans des structures d'accueil décentes. Clément Ekomano continue de se battre aux côtés des militants italiens. Son sort s'est amélioré, mais les abus continuent dans de nombreuses structures d'accueil, dit-il. "Je me suis rendu dans les centres d'autres amis: certains dorment par terre, leurs habits traînent par terre, il n'y a pas d'eau chaude pour se laver, ils sont là, ils sentent mauvais, ils n'ont rien, affirme-t-il avant d'ajouter : Ils ne peuvent pas parler parce que s'ils parlent, ils vont les mettre dehors, donc la situation n'a pas changé du tout." (...)»

(Euronews, « *Centres d'accueil des réfugiés en Italie : la grande escroquerie* », 8 april 2016, <http://fr.euronews.com/2016/04/08/centres-d-accueil-des-refugies-en-italie-la-grande-escroquerie> - stuk 7)

Nog heel recent, op 15 mei 2017, heeft een politieactie plaatsgevonden in Italië, in een van de grootste opvangcentrum van Europa, omwille van verduistering van overheidsmiddelen, meer bepaald ging het om € 36.000.000 die normaal gezien voor de voedsel van de asielzoekers waren bestemd:

« C'est dans l'un des plus grands centres d'accueil pour demandeurs d'asile d'Europe, celui de l'Isola Capo Rizzuto, en Calabre, que la mafia aurait détourné des fonds publics : 36 millions d'euros selon les enquêteurs, sur un peu plus de 100 millions pour nourrir les migrants.

Ce centre de 1 200 places est géré par une association catholique, Misericordia, qui a confié à des sociétés proches de la mafia le contrôle de la nourriture. « Un jour, ils ont porté 250 repas pour 500 migrants. Et non seulement il y en avait peu, mais en plus c'était de la nourriture qu'on donne aux cochons » ont raconté les enquêteurs. La police a aussi arrêté un prêtre qui aurait reçu plus de 130 000 euros pour « assistance spirituelle » aux migrants.

Selon l'Autorité nationale anti-corruption, l'infiltration de la mafia n'est pas un cas isolé. Les sociétés du même clan ont livré aussi les repas au centre de Lampedusa, en Sicile.

Des centres d'accueil de migrants qui se sont multipliés dans le pays : ils comptent, aujourd'hui, 175 000 places, contre 22 000 en 2013. Mais les contrôles de l'Etat sont peu fréquents sur place. Et ce, alors que le budget pour l'accueil des migrants représente 3 milliards d'euros pour l'année 2017. »

(RFI, « Italie: la mafia a détourné des aides aux migrants », 15 mai 2017, <http://www.rfi.fr/europe/20170515-italie-coup-filet-contre-mafia-calabraise> - stuk 8)

Het recent artikel « Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest » van 16 januari 2016, geeft een goede samenvatting van de situatie:

“[a]s 2015 drew to a close, Doctors Without Borders, known by its French acronym MSF (Médecins sans Frontières), announced it would cease activities at migrant reception centers in Italy in the new year. The move — a protest against substandard conditions and absent government attention — is the latest signal that Europe's creaking asylum system is not improving fast enough or measurably. And yet, the stream of migrants and refugees crossing the Mediterranean flows unabated.” “(...) MSF has frequently complained of overcrowding, unsanitary conditions and lack of adequate legal and medical services, they found the local government an unwilling partner. “We don't share the same vision,” Sara Creta, a communications officer

for MSF Italy, tells Quartz. “In general, the authorities have not expressed any will to improve reception conditions, or especially to develop a structural response.” “In Nov. 2015 the group presented a report to Italy's Parliamentary Commission, highlighting cockroach infestations, overcrowding, lack of separation between men, women, and children, dirty toilets and showers without privacy, leaks and mould in sleeping areas, and poor communication with the outside world. But even this did not lead to any significant changes.” “(...) Besides the poor conditions of the buildings, where people are often detained for weeks, Creta says one of the biggest challenges for MSF was trying to identify and help vulnerable people when they first arrive—like minors, victims of torture or rape, and single women in danger of being trafficked—so that they could be moved to special, protected reception centers.” “MSF's report also decries the lack of legal information available to new arrivals, especially in situations where asylum decisions are being made on the spot. Creta says they have documented many cases of illegal “refusal of entry” decrees, arbitrarily classifying a new arrival as an “economic migrant,” and denying him or her the right to apply for asylum under EU and international law. In some cases, minors are labeled adults and told to leave the country. Since the shelters are effectively used as short-term detention centers, immigration lawyers usually cannot gain access to those inside.”

(Quartz, « Italy's refugee centers are so awful, Doctors Without Borders pulled out in protest », 16 januari 2016, <http://qz.com/593739/italys-refugee-centers-are-so-awful-doctors-without-borders-pulled-out-inprotest/> - stuk 9)

In een ander recent artikel, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés » van 13 april 2016, verklaart de NGO « la Croix »:

« L'Italie doit elle-même réformer en urgence son système d'accueil totalement saturé. 111 000 personnes sont placées dans des structures gérées sous la responsabilité de l'État. Mais 70 000 d'entre elles sont logées dans des hôtels ou pensions qui n'assurent que gîte et couvert. Or tout demandeur d'asile devrait avoir accès, au moins, aux services de santé et aux cours d'italien. » (...)

Ces jeunes hommes, ces femmes, parfois avec enfants, qui disparaissent dans la nature risquent, de fait, de grossir les rangs des « invisibles ». Selon le rapport de MSF Italie, 10 000 demandeurs d'asile et réfugiés de 20 à 34 ans – Nigériens, Somaliens, Ghanéens, Afghans – sont privés de toute assistance de l'État. La plupart vivent sans toilettes, sans douche, sans électricité. Certains ont trouvé refuge sous des ponts, dans des gares, dans des champs ou dans des squats. Une situation honteuse pour l'Italie. ».

(NGO La Croix, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés », 13 april 2016, <http://www.la-croix.com/Monde/Europe/L-Italie-a-besoin-d-un-nouveau-plan-d-accueil-des-refugies-2016-04-13-1200753192> - stuk 10)

De verwerende partij verwijst slechts naar verslagen die “de beste kant” van het Italiaanse asielstelsels laten zien en houdt geen rekening met de verschillende alarmbellen getrokken door deze NGO's.

Ten slotte, dient vastgesteld te worden dat de Italiaanse instanties het verzoek voor overname niet hebben beantwoord. Dit feit bevestigt dat verzoekster geen individuele garantie heeft dat haar asielaanvraag in Italië zal worden behandelen en dat ze bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband dient te worden herhaald dat verzoekster een alleenstaande vrouw is die geen familieleden of vrienden die haar kunnen opvangen in Italië heeft.

In gelijkaardige zaken heeft Uw Raad beoordeeld dat:

« En l'espèce, le Conseil observe, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – ,

ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat. Aussi, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A. M. E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015 ; A.S. v. Suisse).

Le Conseil observe en outre que la circonstance que les autorités italiennes n'aient pas donné suite à la demande de reprise du requérant leur adressée par les autorités belges est un indice non suffisant mais supplémentaire des défaillances potentielles dans l'accueil des demandeurs d'asile par l'Italie.

Le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, ne suffit à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. »

(RVV, 14 oktober 2015, n°154 481)

« Le Conseil estime ainsi que l'attitude de la partie défenderesse, qui a consisté à prendre à l'égard de la partie requérante une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire en vue de son transfert en Italie dans le cadre du règlement Dublin III, sans avoir obtenu une acceptation expresse de l'Italie quant à cette prise en charge et étant par conséquent dans la totale ignorance des conditions d'accueil qui lui seront réservées et sans avoir non plus évacué tout doute quant à la réalité et la gravité de l'état de santé du requérant, ne témoigne nullement d'un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'éventualité d'une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. »

(RVV, 7 oktober 2015, n°154 069).

In tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert, inhoudt het feit dat de verzoekster haar vingerafdrukken heeft gegeven in Italië dat ze een asielaanvraag heeft ingediend, hoewel het niet haar bedoeling was. In deze omstandigheden, in tegenstrijdigheid met wat de verwerende partij beweert, ressorteerde de verzoekster onder het toepassing van Richtlijn 2013/33/EU (« Opvangrichtlijn ») en had ze recht op correcte ontvangst in Italië, wat niet het geval was.

Voorts - en dit is een essentieel element - op geen enkele moment antwoordt de bestreden beslissing op de brief die haar werd gestuurd op 14 april 2017 door de advocaat van de verzoekster en in de welke uitte de verzoekster formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen.

(stuk 3). In deze brief verklaarde de verzoekster dat ze al slachtoffer was van de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure in Italië. Gedurende haar verblijf in de opvangcentrum in Agrigento, heeft ze in moeilijke omstandigheden geleefd. Ze heeft onvoldoende toegang gehad tot medische zorg. Ze werd persoonlijk getuige van de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië. De bestreden beslissing vermeldt op geen enkele moment het bestaan van deze brief.

Bovendien, verklaarde de verzoekster in deze brief dat ze aan HIV lijdt en dat ze een medische behandeling ondergaat in België (stukken 3 en 11). Met betrekking tot de toegang tot medische zorg in Italië, kunnen we lezen in het AIDA verslag:

« The right to medical assistance is acquired at the moment of the registration of the asylum request but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code, assigned by Questuras when formalising the asylum application. This means that it reflects the delay in proceeding to "C3", in some territories corresponding even to several months (see section on Registration).

Pending enrollment, asylum seekers only have access to sanitary treatments ensured by Article 35 of the Consolidated Act on Immigration (TUI) to irregular migrants: they have access to emergency care and essential treatments and they benefit from preventive medical treatment programmes aimed at safeguarding individual and collective health.

(...)

Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators. In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population.

One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient. Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening because of the severe conditions of the accommodation centres and, as highlighted by MSF in the report Fuoricampo published on March 2016 of the informal accommodation in the metropolitan areas.

(...)

Contribution to health care costs

Asylum seekers benefit from free of charge health services on the basis of a self-declaration of destitution submitted to the competent ASL. The medical ticket exemption is due to the fact that asylum seekers are treated under the same rules as unemployed Italian citizens, but the practice is very different throughout the country.

In all regions, the exemption is valid for the period of time in which applicants are unable to work, corresponding by law to 2 months from the submission of the asylum application (see Access to the Labour Market). During this period they are assimilated to unemployed people and granted with the same exemption code.

For the next period, in some regions such as Lazio, Veneto and Toscana, asylum seekers are no longer exempted from the sanitary ticket because they are considered inactive and not unemployed. In other regions such as Piemonte and Lombardia, the exemption is extended until asylum seekers do not actually find a job. In order to maintain the ticket exemption, asylum seekers need to register in the registry of the job centres ("centri per l'impiego") attesting their unemployment.

On 18 April 2016, ASGI together with other NGOs sent a letter to the Ministry of Health requesting that effect be given to Article 17(4) of the recast Reception Conditions Directive, according to which asylum seekers may be required to contribute to the costs for health care only if they have sufficient resources, for example if they have been working for a reasonable period of time. ASGI also asked to consider that from the approval of LD 150/2015 on granting the right to the exemption from participation in health spending, there can no longer be a distinction between the unemployed and the inactive. As of 9 of May 2016, the Ministry of Health replied to have involved the Ministry of Economy and the Ministry of Labour and Social Policy in order to achieve a uniform interpretation of the aforementioned rules. »

(AIDA verslag, december 2016, p. 79-81)

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de verzoekster de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen: « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ;

« [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Door geen rekening te houden met de brief die haar werd gestuurd op 13 april 2017, heeft de verwerende partij de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid geschonden. De bestreden beslissing is niet genoeg gemotiveerd.

Ten einde, is de verzoekster een analfabete (DVZ verklaringen, vraag n°11) alleenstaande vrouw die aan een ernstige ziekte lijdt. Ze is kwetsbaar. Nochtans, staat er geen enkele garantie dat, in geval van terugkeer naar Italië, de verzoekster de noodzakelijke behandelingen en medicamenten zal kunnen krijgen. De verwerende partij zou de Italiaanse autoriteiten hebben moeten contacteren om individuele garanties te krijgen, wat ze niet heeft gedaan in casu.

Daarover, heeft Uw Raad verschillende 26quater beslissingen nietigverklaard op grond dat er niet rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoeksters:

« 3.3. En l'occurrence, le Conseil observe que la partie requérante fait notamment grief à la partie défenderesse de ne pas avoir « suffisamment tenu compte de [s]a vulnérabilité particulière » en tant que jeune femme enceinte et accompagnée d'un enfant de moins d'un an.

Bien que la partie défenderesse ait informé de l'état de grossesse de la partie requérante et de l'existence de son jeune enfant les autorités espagnoles, et que celles-ci aient confirmé accepter de reprendre en charge tant la partie requérante que son enfant, le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil de la partie requérante et de son enfant ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. » (RvV, arrêt n°155 275 van 26 oktober 2015)

« 4.2. Le Conseil estime en l'espèce que, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées, il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge des intéressés avant de prendre sa décision, étant précisé que les garanties d'hébergement effectif concernant une famille devaient également comprendre des informations « détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale », et concerner une prise en charge adaptée à l'âge des enfants (arrêt précité, considérant 121).

4.3. En l'occurrence, le Conseil observe que les parties requérantes font notamment grief à la partie défenderesse de ne pas avoir suffisamment pris en considération leur vulnérabilité particulière, étant une famille avec de jeunes enfants (en l'occurrence âgés de quatre ans et d'un an au moment de la demande d'asile), compte tenu des manquements de l'Espagne en matière d'accueil des demandeurs d'asile, notamment en ce qui concerne leur hébergement.

Bien que les autorités espagnoles aient confirmé accepter de reprendre en charge l'ensemble des parties requérantes, y compris les enfants, le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil des parties requérantes ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. » (RvV, arrêt n°166.824, van 28 april 2014)

Uit deze arresten blijkt dat de verwerende partij contact met Italiaanse autoriteiten had moeten opnemen om ervoor te zorgen dat zij specifieke garanties zouden ondernemen zodat geschikt opvang verstrekt zou zijn omwille van haar kwetsbare profiel, wat niet het geval lijkt te zijn uit het administratieve dossier in casu.

Om alle bovengenoemde redenen, is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd. De verwerende partij heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Italië uitgevoerd en geen rekening gehouden met alle relevante informatie betreffende de verzoekster.

In casu, gezien de systemisch tekortkomingen in het opvang systeem en de kwetsbare profiel van de verzoekster, bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen bij terugkeer naar Italië (schending artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten).

Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening te maken, werden de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht geschonden, de bijlage 26quater werd niet afdoende gemotiveerd."

Verzoekster wijst in het kader van haar betoog over de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest op het bepaalde in het arrest Tarakhel. Ze stipt specifiek de passage aan waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) stelt dat er ernstige twijfels bestaan over de opvangcapaciteiten. Men kan, in de ogen van het Hof, niet stellen dat de hypothese dat een aanzienlijk aandeel van de asielzoekers geen opvang heeft of is opgevangen in overbevolkte centra in promiscue of gewelddadige omstandigheden, van elke grond is ontdaan. Verzoekster citeert vervolgens uitvoerig uit het AIDA-rapport van december 2016, waarop de gemachtigde zich eveneens heeft gesteund in de bestreden beslissing. Ze citeert een passage waarin het rapport zegt dat ook al hebben verzoekers van internationale bescherming recht op materiële opvang onmiddellijk na het indienen van het verzoek, dit *de facto* pas mogelijk is na de formele registratie. Omdat de formele registratie maanden in beslag kan nemen na de indiening van het beschermingsverzoek, betekent dit dat verzoekers van internationale bescherming obstakels kunnen hebben in het vinden van tijdelijke opvangfaciliteiten. Hierdoor moeten sommige asielzoekers bij vrienden of in noodopvang verblijven, of bevinden ze zich op

straat. Verder stelt het rapport dat ook al heeft men recht op een financiële uitkering gedurende de periode dat geen opvangplaats is gevonden, deze bepaling in de praktijk niet wordt toegepast. Specifiek met betrekking tot Dublinterugkeerders stelt dit AIDA-rapport dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen zij die reeds genoten hebben van het opvangstelsel en zij die dit niet hebben. Zij die nog geen opvang hebben genoten in het verleden, krijgen toegang tot opvang. Echter, het rapport stelt dat als gevolg van een groot gebrek aan opvangplaatsen, de noodzakelijke duur om plaats te vinden in de meeste gevallen te lang is. Dezelfde problematiek blijkt uit het door verzoekster geciteerde rapport van UNHCR. Ook het door verzoekster geciteerde rapport van OSAR maakt gewag van het feit dat Dublinterugkeerders vaak verschillende dagen in de luchthaven slapen zonder bedden, tot men voor hen een opvangplaats vindt. Verzoekster vervolgt dat er enkel een stilzwijgend akkoord voorligt zodat geen individuele garantie voorligt dat ze de nodige bijstand en opvang zal krijgen.

Vervolgens benadrukt verzoekster dat zij in een schrijven aan de gemachtigde van 14 april 2017 uitdrukkelijk gewezen heeft op het feit dat ze aan HIV lijdt en dat ze hiervoor behandeld wordt in België. De gemachtigde heeft volgens verzoekster op geen enkel moment het bestaan van de brief vermeld. Met betrekking tot toegang tot medische zorgen citeert verzoekster wederom uit het AIDA-rapport waarin wordt uiteengezet dat de uitoefening van het fundamenteel recht op gezondheidszorg regelmatig wordt verhinderd of ernstig vertraagd. Deze vertraging kan verschillende maanden bedragen. Nu de gemachtigde met dit schrijven geen rekening heeft gehouden, wijst verzoekster eveneens op een schending van de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Nu zij van mening is een kwetsbaar profiel te hebben, bestond volgens verzoekster de noodzaak tot het vragen van individuele garanties dat zij in Italië de noodzakelijke behandeling en medicatie zal kunnen verkrijgen. Om de voormelde redenen acht verzoekster de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd en niet zorgvuldig voorbereid.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Hof heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Awad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III - verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III - verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie in Italië, kan verzoekster niet gevolgd worden dat de opvangsituatie of asielprocedure op die wijze systeemfouten vertoont, dat moet worden aangenomen dat de overdracht van om het even welke verzoeker van internationale bescherming een reëel risico inhoudt op vervolging of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit standpunt werd keer op keer herhaald in de rechtspraak van het Hof (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 114; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 30 juni 2015, A.S./Zwitserland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. t. Zwitserland en Italië, § 33).

Echter dient *in casu* vastgesteld te worden dat verzoekster uitvoerig terugkomt op het feit dat zij HIV positief is. Uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt inderdaad dat verzoekster een schrijven heeft overgemaakt aan de gemachtigde op 14 april 2017, dus voor het nemen van de bestreden beslissing, waarin verzoekster wijst op haar ernstige aandoening. Verweerder ontkent dit niet in de nota.

Uit het arrest Tarakhel, waarnaar verzoekster verwijst, blijkt dat het Hof er in § 115 inderdaad uitdrukkelijk op wijst dat ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land, desalniettemin uit de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal asielzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat asielzoekers op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg vereist is dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekster door haar ziekte eveneens een bijkomende kwetsbaarheid vertoont, naast het feit asielzoeker te zijn. Zoals blijkt uit artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Opvangrichtlijn) behoren onder meer personen met ernstige ziekten tot de kwetsbare personen.

De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing aangaande het arrest Tarakhel *“dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren weduwe wiens minderjarige kinderen te Senegal verblijven. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.”* En verder *“De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”*

De gemachtigde erkent bijgevolg dat een uitgesproken kwetsbaarheid zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen, doch gaat op geen enkele manier in op de brief of meer specifiek op de in de brief vermelde HIV-besmetting van verzoekster. Er blijken evenmin garanties op opvang gevraagd te zijn. Verzoekster wordt enkel omschreven als *“een in 1987 geboren weduwe wiens minderjarige kinderen te Senegal verblijven.”* De gemachtigde benadrukt dat er geen attesten voorlagen inzake een onmogelijkheid te reizen of betreffende gezondheidsproblemen, doch hij gaat hiermee voorbij aan het schrijven van 14 april 2017 en aan het feit dat een persoon met ernstige ziekte volgens artikel 21 van de Opvangrichtlijn een kwetsbaar persoon is, zonder dat die ernstige ziekte het reizen onmogelijk moet maken.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde nog naar de beslissing van het Hof in de zaak Ali e.a. tegen Zwitserland en Italië van oktober 2016 waarin wordt bevestigd dat een overdracht naar Italië van een volwassen alleenstaande asielzoeker, mannelijk dan wel vrouwelijk, ook zij die nood hebben aan medische behandeling maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat uit de voormelde zaak Ali e.a. blijkt dat voor het voormelde standpunt wordt verwezen naar het arrest A.S. t. Zwitserland van 30 juni 2015 en de beslissing A.M. t. Zwitserland van 3 november 2015. Lezing van het arrest A.S. en de beslissing A.M. leert echter dat het Hof zich voor diens uitermate streng standpunt inzake overdracht van psychisch ernstig zieke mensen steunde op de ondertussen achterhaalde rechtspraak zoals uiteengezet in de arresten N. t. Verenigd Koninkrijk (nr. 26.565/05) en D. t. Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997. Het is echter duidelijk dat het Hof deze rechtspraak in zijn arrest Paposhvili (nr. 41738/10) genomen in Grote Kamer, van 13 december 2016 niet langer aanhoudt.

Zoals *supra* gesteld houdt de gemachtigde in de beslissing op geen enkele wijze rekening met de inhoud van de brief van de raadsman van 14 april 2017 waarin de ernstige aandoening van verzoekster wordt onderstreept. In de nota betwist verweerder niet dat de gemachtigde deze brief heeft ontvangen en houdt hij *a posteriori* een uitvoerig betoog dat de inhoud van de brief ingaat tegen de verklaringen die verzoekster in haar Dublinverhoor heeft afgelegd. De Raad leest deze motieven niet in de bestreden beslissing. De Raad neemt evenmin aan dat de kritiek in het verzoekschrift geen betrekking zou hebben op haar concrete situatie. Uit het AIDA-rapport up-to-date tot 31 december 2016, waarop de gemachtigde zich baseert en waarnaar verzoekster eveneens verwijst, blijkt immers dat ook bij Dublin-terugkeerders - zelfs al hebben ze nog geen eerdere opvang genoten zoals verzoekster - de termijn tussen aankomst op de luchthaven en de eigenlijke opvang in een opvangcentrum lang kan zijn. In die situaties zijn terugkeerders volgens het rapport soms aangewezen op zelfgeorganiseerde opvang wat in het kader van verzoeksters extra kwetsbaar profiel uitermate problematisch kan zijn.

Nu de gemachtigde niet heeft gemotiveerd omtrent de inhoud van de brief van 14 april 2017 waarin verzoekster wijst op haar HIV-besmetting, heeft hij de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bijkomend is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van 12 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES